

En Skriver har begaaet Pengetyveri hos Marketenderen paa Orlogsværftet. To private Daglejere ere paagrebne i Tyveri af gammelt Jern, Metal og Sejldug.

To værnepligtige have villet udbringe Sæbe fra Panserbatteriet „Lindormen“ ifølge en Underofficers Ordre.

Dagvagten i Logisskibet har gjort Forsøg paa at føre Skibskost fra Borde.

To private Arbejdere ere paagrebne i mindre Tyverier, og

En privat Kusk har villet udbringe noget gammelt Jern og nogle Plankestumper.

Værftschefen gør derefter Rede for, at Kontrollen ved Udpassagen fra Værftet udføres i Henhold til den ovenanførte kongelige Resolution, som gentagne Gange i den senere Tid er bleven indskærpet af ham.

Ministeriet svarer i fortrolig Skrivelse af 4de December s. A., at *Visitationen af Mandskabet indtil videre skal stilles i Bero*, dog uden at denne Bestemmelse kommer til Underofficerernes eller Mandskabets Kundskab, hvorefter de Værftschefen underlagte Officerer ville være at give fortrolige Ordre desangaaende.

Der hengaar nu omtrent 5 Aar paa denne Maade. Den 22de August 1874 finder den daværende Værftschef sig foranlediget til at tilskrive Ministeriet fortroligt, at uagtet det vel ikke er kommet til Mandskabets Kundskab, at Visitationen er stillet i Bero som Følge af en af Ministeriet givne Resolution, har Mandskabet dog nu omtrent 5 Aars Erfaring for, at den faktisk er ophørt, og der er under de ved Søetatens kombinerede Ret foretagne Undersøgelser, som ledede til de under 15de s. M. afsagte og af Ministeriet stadfæstede Domme over tvende Sejlmagere, som have gjort sig skyldige i Tyveri, opstaaet en stærk Formodning for, at Tyverier, om end i hvert enkelt Tilfælde af ringere Betydning, dog finde Sted i større Udstrækning end tidligere paa Grund af, at der ikke foretages Visitation af Mandskabet ved Udpassagen fra Værftet. At en saadan Visitation ogsaa vil virke hen til, at Mandskabet ikke sættes i Fristelse, fremgaar af, at en af de tvende domfældte Sejlmagere til Auditøren ved Søetatens kombinerede Ret paa givne Foranledning, foruden at udtale, „at Tyverier navnlig ere forefaldne i de senere Aar, efter at den tidligere strenge Visitation er ophørt“, tillige har ytret, „at en strengere Visitation vilde være en Velgerning mod mange Familier, da derved Tyverierne vilde ophøre af sig selv“.

Værftschefen ansaa det derfor for sin Pligt saavel i Statens som i Mandskabets Interesse at indstille til Ministeriet, at den ved allerhøjeste Resolution af 14de December 1813 under Punkt 2 og 3 befalede Visitation atter blev iværksat, om end ikke daglig, saa dog saa hyppigt som Omstændighederne maatte tillade det, samt at den saa vidt muligt blev foretaget i et af de i vedkommende Vagt værende lukkede Lokaler.

Ministeriet bifaldt i fortrolig Skrivelse af 26de s. M. Indstillingen, og anmodede Værftschefen om at tillægge de ham underlagte Officerer fortrolige Ordre desangaaende.

Saa lagdes der altsaa ud paa ny paa den gamle Maade, efter at Erfaringen havde godtgjort Uhensigtsmæssigheden af den foretagne Ophævelse af Visitationen.

Det synes imidlertid, som om Kontrollen i Løbet af det næste Tiaar efterhaanden er bleven slappet. I Skrivelse af 5te Maj 1886 finder Søetatens kombinerede Ret, der behandler en mod 2 Fyrbødere af Maskinkorpset for Tyveri anlagt Sag, sig foranlediget til at meddele Værftschefen, at de tvende Fyrbødere havde forklaret, at de aldrig, hverken naar de om Aftenen forlode Maskinværkstedet, eller naar de udpasserede af Værftet, vare blevne underkastede Visitation. Retten udbad sig i den Anledning Oplysning om, hvorvidt der, og i bekræftende Fald, hvilken Kontrol der føres med, at Personer i lignende Stilling som de tiltalte Fyrbødere ikke af Værkstederne og af Værftet udpraktisere Staten tilhørende Gods og Genstande for ved Salget af samme at tilvende sig ulovlig Fordel.

Af Værftschefens Svar fremgaar det, at den befalede Visitation, forinden Mandskabet ved Arbejdets Ophør forlader Værkstederne, „i Tidens Løb“ er „saa godt som bortfaldet for Haandværkernes Vedkommende“. Ved Udgangen fra